

BÀI 14.

14.

Sài Gòn, Chủ nhật 29/8/1976

Buổi sáng Chủ nhật 29/8/1976, Nguyễn đến tìm tôi nhưng không gặp. Chàng nhờ cô em gái kể nhắn giùm lời “*xin chị Thu Vân trao lại các cuốn truyện Trân Sa.*”

Lần thứ nhất sau 4 tháng tự mình trốn chạy một cách tuyệt vọng, tôi mới có can đảm đọc lại toàn diện *Trân Sa*. Đẹp quá đến dường muốn ngợp khiến thật ngậm ngùi ngơ ngẩn.

Về cả hai phía tôi và Nguyễn, không ai ưa câu chuyện ấy.

Chỉ riêng tôi mới hiểu vai trò Nguyễn quan trọng dường nào sau mối tình tan vỡ ở Dalat năm xưa.

Đêm cuối cùng tại Thủy Tạ, Lương cũng đưa ra câu hỏi tương tự. Tôi đáp hờ hững:

“Là một thư Giang Châu Tư Mã.”

Lương không hiểu. Tôi cũng không buồn giải thích.

Nhọc mệt quá khi phải làm điều đó, bởi không ai chịu nhìn đằng sau tấm thân xác trẻ trung, Nguyễn đã cu r mang một khối tâm hồn già dặn của một nghệ sĩ nhạy cảm để có thể hiểu rõ ràng con người tôi với những con vò xé trong cái nội tâm chập chùng điên đảo.

Cái đáng nói chính là *tôi đã khóc được với Nguyễn* mà không là với anh Ngọc trên những tâm sự.

Qua tiếng đàn, Giang Châu Tư Mã hiểu được nỗi lòng nhớ nhung hoài vọng của Tì Bà Nữ theo một thời vàng son tại kinh thành xa lắc... Cuộc tan vỡ với anh Ngọc chỉ là điều phụ, mà điểm quan trọng chính là tôi đã bị buộc phải đánh mất đi mãi mãi cái đam mê âm nhạc của đời mình kể từ tháng 4/1975, bỏ Dalat ra đi.

Nỗi đau khổ lớn nhất của người nghệ sĩ là không được sử dụng nghệ thuật của mình. Nỗi đau khổ lớn nhất của tôi là không bao giờ còn được đánh đàn trở lại trong chế độ Cộng Sản.

Tôi tuyệt vọng thật. Cố phấn đấu, nhưng luôn luôn như bị ma quỷ ám ảnh để lao đầu xuống cái hố buồn phiền u ám.

Không phải tình yêu, đàn ông và đời sống, mà chính là đam mê nghệ thuật. Làm sao có ai hiểu những điều này?

Tôi thật hèn nhát nên chỉ muốn nghĩ đến cái chết như một lối giải thoát, ĐỒNG THỜI NỖI KIÊU HÂN MUỐN VƯỢT CAO HƠN ANH NGỌC, HƠN NGUYỄN, HƠN MỌI NGƯỜI ĐÀN ÔNG ĐI QUA ĐỜI TÔI đã gậm nhấm tư tưởng tôi hằng ngày hằng đêm.

Tôi chán đám bạn chung quanh, những con người trẻ tuổi cũng bị “mất định hướng” như tôi kể từ sau cuộc đòi đòi tàn khốc. Còn gia đình lại là những nhân vật đầu tiên tôi không bao giờ muốn làm phiền.

Cứ vậy mà điên loạn vô xé.

*/ Một đêm đi chơi cùng Lâm Đồng và người yêu của nàng, tôi say rượu, về nhà ói lên lảng và gần như ngất xỉu. Mẹ tôi vắt cho một ly nước chanh, tôi chối từ không uống, rồi lạng quạng tự mình lau cho sạch chỗ ói. Bà trông thật buồn phiền điều đó. Tôi nói:

“Nếu mẹ chịu hiểu rằng con như đứa bệnh nan y đến thời kỳ chót thì đã không cần phiền nào. Điều duy nhất mẹ có thể làm là hãy giữ cho những ngày sống của con kéo dài chừng nào hay chừng ấy, hơn là tìm cách dứt bỏ nó sớm đi.”

Bà đau khổ quá theo tôi, nhưng tôi làm gì được?

Tôi bất hiểu bất mục nhưng vẫn không thể nào nói cho Mẹ hiểu rằng tình thương bao la của một người mẹ **chưa đủ** để làm tan hết giùm tôi bao vô xé. Chỉ biết tự mình im lặng mà phấn đấu trong tuyệt vọng; phấn đấu không nổi nữa thì buông xuôi, xong lại tiếp tục phấn đấu.

Biết đâu cái chết chẳng là điều giải quyết được nhiều thứ, cũng giải thoát luôn cho mẹ tôi những nỗi buồn phiền?

□